

002 ЧЕРНЕТКА

СТУДЕНТСЬКЕ 2001 травень
ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКЕ
ВИДАННЯ

Дорогі читачі й автори!

Нарешті після тривалої перерви побачила світ друга "Чернетка". Спочатку ми планували підготувати її до 8 Березня — свята Весни та Жінки, тому й надали прозове і поетичне слово лише студенткам "Могилянки". На жаль, вихід газети затримався (технічні причини). Але ж справжня весна тільки розпочинається, і

ще зовсім не
пізно
відсвяткувати
цю подію в
компанії з
"Чернеткою"
та нашими
авторками.

Головний редактор

P.S. Якщо ви хочете не лише читати, а й друкуватись у "Чернетці", залишайте свої твори на кафедрі філософії (3-117).

Тут можна
знайти
багато
цікавих і
корисних
речей. Ось,
шановні,
знову перед
вами
черговий
оновлений
номер нашого
альманаху
"Чернетка".

Тут можна
знайти багато
цікавих і корисних речей. Ось, шановні, знову перед вами черговий оновлений номер нашого альманаху "Чернетка". Тут можна знайти багато цікавих і корисних речей. Ось, шановні, знову перед вами черговий оновлений номер нашого альманаху "Чернетка". Тут можна знайти багато цікавих і корисних речей.

Люди, які працювали над "Чернеткою"

Головний редактор: Купко Дарина

Члени редколегії: Христан Оксана

Верстка: Булах Дмитро

Фото: Передерій Ірини

Окрема подяка: Іванюку Сергію

Семеновичу,

а також талановитим студентам нашої
Академії

В моєму серці – не бордель,
Де щогодини – інший люд.
Я так люблю, що кожен день
Мої кохані в мене – тут.

Моя молитва – імена.
Мої святі – серед живих.
... Я залишаюся одна,
Я не умію втримати їх.

В мені – не гнів. В мені – не лють.
А тільки біль, як дикий мак...
Святі – безсмертні. Хай ідуть,
Якщо уміють тільки так.

– Я хочу казку! – очі, наче миші,
І по моєму ліжку – босі кроки.
У рік Змії всі робляться мудріші.
Ми мусим дочекатись того року.

"Принцеса спить, чекаючи на чудо,
А ліс густий видзвонює луною..."
– Якщо я триста років спати буду,
Скажи мені, принц прийде і за мною?

"Принцеса спить, а десь за океаном
Сотають норни віковичну пряжу..."
Малесенька, чудес на всіх не стане.
Ми і самі збудуєм нашу казку.

У рік Змії всі робляться мудріші.
Мине дитинство, наче біла смуга.
Ти навіть можеш не писати віршів –
І будеш перша, перша – а не друга.

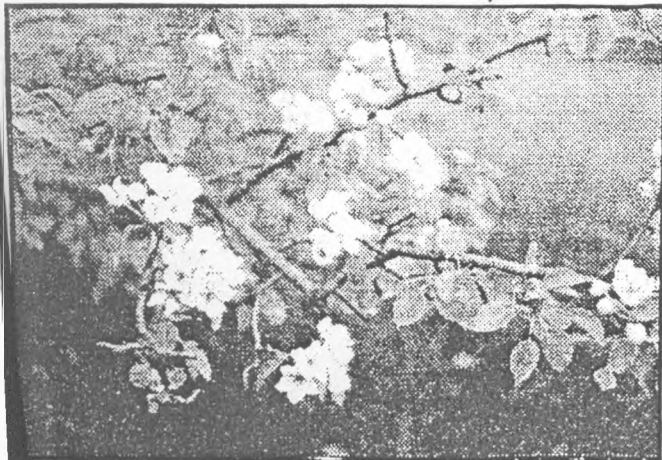
Хай того принца навіть і не буде –
Цю мрію можна теж перебороти.
...Принцеса спить, чекаючи на чудо,
А фея має братись до роботи.

І вивели Його на небосхил.
І мовили: "Ось. Володій цим світом".
А він стояв й мовчав. І тільки пил
Влягався над волоссям непокрим:

В Нім закричали тисячі доріг,
Ним пройдених босоніж крок за кроком,
Здригнулись сотні міст, де він лиш міг
Лишатися космічно-одиноким...

Йому сказали: "Що ж Ти, - володій!
Ти сам тепер – суддя усім пілатам!"
А Він – зійшов на землю, щоб на ній
За неї ще раз бути розіп'ятим.

Оксана Самара

Нехай горить моя зоря
В високім небі темно-синім.
І в чорну ніч, і в ясну днину
Нехай горить, не догора.

Я вийду в світ без зайвих слів,
Я розділю його нещастя,
Він буде битись в лютий пастці,
Та я не перерву свій спів.

І буде полум'я руде
Свій вічний голод тамувати,
І буде біль, і будуть грати,
Та не сховаюсь я ніде.

Я вийду з кров'ю на чолі,
І вітер рватиме мережу
Моїх кайданів там, на вежі,
Де я один страждав в імлі.

Із сумом в сяючих очах
Я увізьму у руки книгу,
І стане той вогонь, як крига,
І цілий світ відчужає страх.

А я здіймусь на повний зріст,
Мов плащ, відкину вічну тугу,
Доволі вже терпіть наругу
І з болем проклинати злість.

І буде полум'я струнке
Саме себе пожирати,
І всяке зло почне вмирати,
Добро ж справлятиме бенкет.

І будуть дивнії моря
Вкриватись хвилями дрібними,
А в чорнім мороці над ними
Горітиме моя зоря.

Катерина Кладьковська

Вікно... Варіації вистав втомилися від вітань відвертості.
Вони випробовували веселі виступи вагантів, власне,
виправдовували відверті вади. Великі васали всесильної
вічності! Вірні варвари вторинних випадків! Все... Вікно
Вавилонської вежі відчинили. Валізи вичаплюють вояж.

Вітання вам, версії верлібрових вердиктів!

Вітання вам, веллярії велетенських віталень!

Вітання вам, версифікатори вертепних веремій!

Ваш візаві втомився від вуалі,

"Віват" вам вишло візою вокзал.

Вітражний віст виховував вандалів,

Відомий вислів вдало вальсував...

Вагон від'їхав. Валіде втомилась.

Валет-вагант відмовивсь від вина.

Вітання вам! Вистава відновилась!

Васали вічності! Ви – варіант вікна.

Мар'яна Лелик

 крок туди
 крок назад
 раз- два- три
 так важко
 не збитися
 з ритму
 танцюючи вальс
 у парі
 з життям.

 Втрачають велич кармазинові
 багаття.
 Затишся світу – без фіаско й
 перемог.
 Змінило білий колір на чужий
 латаття.
 Хтось декламує Гамлетівський
 монолог.
 Фатечність дум – як фатум і
 везіння.
 Безлюдний острів й гомінкий
 вокзал.
 Знайома версія хвилин прозоріння:
 У кожну гру вмонтовано азарт...

 Нашню бісер радості
 на викрійку душі.

 Гобелен із дощів так благально
 дивився у небо,
 а на ньому хтось вітром
 вишивав афоризм про любов...

 Контуром парчевим обведу пейзаж давнини.
 Фарбою знічев'я замалюю коси сивини
 Пензлями припущень заштрихую долі амулет –
 З ретушу і спрощень визира життя автопортрет

 Як пілігрим існуючих традицій
 Летить обнявши хмару навічності
 А віра із осінніх композицій
 Моментів шукає пізнання
 Переможений в бою без правил
 Чекаєш результатів ждеш міраж
 Той дивний світ що так тебе цікавив
 Сьогодні лиш життєвий екшн.

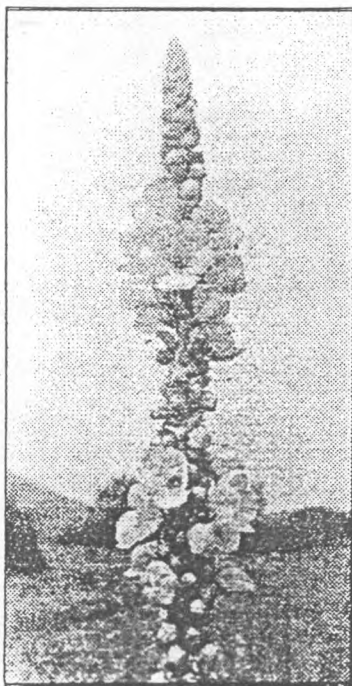
 Надлий росянку оптимізму
 із теплих сонячних долонь.

 Твоя душа - зішита із дитинства,
 Полатана героями з казок.
 Твоя душа чекає дощ принца,
 Хоча реальність-казка – не зв'язок.

Твої думки – веселі акробати,
 Які не можуть жити без ідей.
 Тебе й у масці можна розпізнати –
 Маленька мама для ляльок-дітей.

Але... Ляльковий сміх застигне на полицях,
 Герої із казок – в густій імлі.
 Тепер дорослість – владна чарівниця,
 Яка керує нашим "так" і "ні".

А маска правди заглядає в очі,
 Шукаючи загублених ідей.
 Реальність вже танцює в ризах ночі,
 Тепер ти мама – для своїх дітей.

І враз прокинулись, зійшли з полиці
 Казкові мрії в руки дівчорі.
 Для них тепер ти владна чарівниця,
 Ти знаєш, де сказати "так", де "ні".

Уже пройшли літа, промчали весни,
 Стомились акробати від вистав.
 А в пам'яті, в тім вогнику чудеснім –
 Казкове слово, що онук сказав.

 Коли згасає вогник –
 ти запали вогонь.

 стою на порозі наступного дня
 перетворюючи на невагомість
 сьогодинішній ідеал
 спростовую чужі теорії
 намагаючись не втратити
 точку відліку
 намотую клубок глобальних проблем
 на конус іноземних технологій
 перечитую улюблені книжки
 шукаючи щойно відкинутий ідеал
 ...стою на порозі наступного дня
Мар'яна Лелик

 нащо шукаєш сенсу
 в моїх словах
 якщо були сказані
 не тобі?

 Дитинство бавилося на дорозі
 з уламками сонячного проміння.
 Сьогодні воно знайшло на узбережжі
 щасливий камінець,
 що вигравав йому усіма барвами.
 Щасливе Дитинство.
 По дорозі нестримно котила гарба Дорослості:
 — Агов, шмаркачу, відійди-но з моєї путі!
 — Чекай, у мене є дивина для тебе.
 Візьми! – на долоньці сяяв щасливий камінець.
 — Давай швидше, бо не маю часу! –
 Це Дорослість.
 Понеслася гарба.
 — Чудний цей малий. Не розуміє,
 що це звичайний сірий камінь.
 І Дорослість, як завжди, кинула
 камінчик у пісок.

Наталія Зубкова

 Кривда на свято чисте скалиться зле, та клята
 Кривда від злості кисне – хоче собі забрати
 Чисту і світлу душу, повну сьогодні щастя.
 Тож рятуватись мушу від прикрої напасті.

Десь під високим сонцем сховано той рятунок:
 Між весняних емоцій, в теплом лоні бруньок.
 Там розквітає тиха радість життя нового,
 Й чутно, як брунька диха в ритм музики і слова

Можна собі творити серед такої весни
 Вишукані палітри і надзвичайні тексти.
 Там можна геть забути зло і нікчемність світу,
 Бо не знайде розкуту душу біда чи кривда.

Тільки дозріє брунька, бризне життєвим соком –
 Й пісня спокійно й лунко з неї полле висока.
 Цілий дзвінкий оркестр виповнить день строкатий:
 Прошу, зачніть, маестро, цю чарівну сонату, –

І розгорнеться дійство з першим акордом пісні,
 Свято захопить місто, й кривда від злості... скисне.

Наталія Іванова

Солярні гімни

Ніч дивиться на тебе мірадами вікон – небесних і земних – що на чорному оксамиті її обличчя... Ти зустрічаєш їхні погляди і відчуваєш щось непідвладне розумові, щось рожеве, дзвонне, ніжне... Не ніч ти бачиш, і не її шепіт ти чуєш зараз – перед тобою широкими смугами розгортаються кольорові, ясні полотна, а до твоїх вух долинають слова ще ніколи не чуті – це все поки зрозуміло лише тобі та ще ночі, яка ховає таємничу усмішку свою у чорних складках оксамиту свого обличчя. І нехай комусь здається, що очі твої потонули в ночі і ніч поглинула їх – неправда!.. До тебе, мов ніжні руки, торкаються думки – нехай!.. Між тобою та чимось далеким і близьким – як зірка, Mystery of Life. І тоді ти розумієш, що тепер перед твоїм поглядом ніколи вже не будуть з неба падати зірки – тепер ти їх будеш засвічувати.

За твоєю спиною блукають нічні тіні – як байдуже тобі до них зараз – вони Ніщо безплотне – зараз все для тебе у Mystery of Life; зараз усе у погляді, інші, здається, тони у м'якій пухнастій темряві ночі... Проте – нащо потрібна поглядові ця темрява, нехай м'яка і пухнаста, в цю духмяну весняну ніч...

Передчуття, що пульсує в тобі зараз – це і ти, і ця ніч... М'яко струшує в тебе по обличчю місячний зодограй, змішуючися із рожевим, дзвонним, ніжним, що в очах твоїх... Передчуття перемішалося, переплелася із згадками, далекими і близькими... Так. Це було... Чи... Ні... так буде... - пульсує в зіницях... Було чи буде... Потяг... Заперечення...

Зранку, прокинувшись від гуркоту колесниці Еос, ти виходиш назустріч сірим випарам залізобетону, сірій буденності, сірим емоціям...

Було чи буде...

Було чи буде...

У пошуках істин тебе носить світами і вже важко розрізнити, де реальність, де ілюзія, де та межа, коли мрія пригортає тебе під своє блакитне крило і вривається в твоє життя... Вривається з вітром, відчинивши погано причинену квартиру, із дощем, коли немає парасольки, з вибоїною на дорозі, з годинником, який відстає чи забігає наперед... Так вривається мрія...

Ab initio (від початку), або з філософії життя

Коли востаннє повертався Фауст, нічого нового не з'явилося: в театрі лише змінили декорації, - п'єса лишилася тією ж... Зокрема і це Сонце – воно аніскільки не посивіло з того дня... Воно таке ж, як у той день, коли народилося. Звісно, тонули деякі зірки, а деякі виринали, опалювали крила Ікари, з-під вод виростали скелі... але ніщо не могло змінити величного моноліту Вічної П'єси...

Кіт муркотів, скрутившись пухнастою кулькою.

Людина вдивлялась у небо.

Палахкотів Диск.

Був день.

Хоча – чи день то був?.. Адже його так часто боролася ніч...

Здавалося інколи, що він, накритий темним покривалом, загубився навіки...

Здавалося нерідко, що він, вбитий темрявою, загинув навіки...

Але на Сході хтось запалював ватри і день воскресав, а темрява тікала тоді в найдальші закутки і тремтіла там доти, доки саяв із неба вогненний прапор.

Фауст чекав на життя, щоб схоже воно було на небо – на мудрість чекав...

Фауст ходив по землі та здіймав очі гори: де мудрість? – на мудрість чекав...

Фауст хапався за щит

і за меч, обирав, бо

що є та мудрість? –

на мудрість чекав...

Тоді Фауст звернувся

до Форм, як ріка

зверталась до

амфори: «Чи

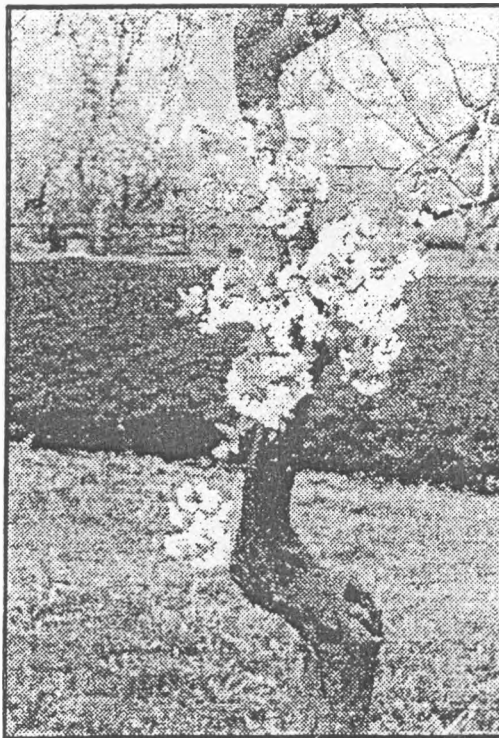
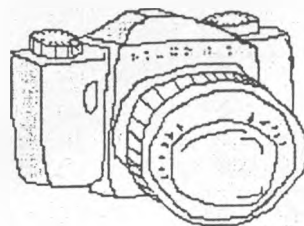
живеш?» Та не міцна

глина...

Тоді Фауст подивився

на небо і, пообіцявши, що все кине і зникне, запитав: «Чи живеш?»

Небо питанням на питання відповідало: «Чи повіриш у життя?»

Тоді Фауст поглянув на власні руки, бо відчував їх; запитав: «Чи живете?» Та й сам не вірив.

Захвилювався Фауст. І було так, нібито час, який підбурював до боротьби день та ніч, розривав Фауста на частини: небом то ковзав срібний човник, то котилася і палала сфера...

Фауст шукав.

Та якось ізранку сповістив хтось: мовляв, є річка гірська, що чисту-ясну воду жене зі схилів... Подивись-но, Фаусте, - Фаусте, що є вінець природи... Подивився він, натхненний зорею. Взяв він амфору, набрав води гірської – підніс у своїх руках амфору з водою до неба... Запитав: «Чи живеш?»

Та у відповідь лише спів почулийсь.

Коли востаннє приходив Фауст, були змінені лише декорації, - п'єса лишилася тією ж... Сонце виринало з невідомого океану запалених ватр, а потім часто здавалося, що лягає воно на

долоні – таке м'яке і тепле... Несподівано воно виявилось плинним, точилося крізь пальці і услизало за ризик, що колись давно роз'єднувала небо і землю...

Ганна Барсук

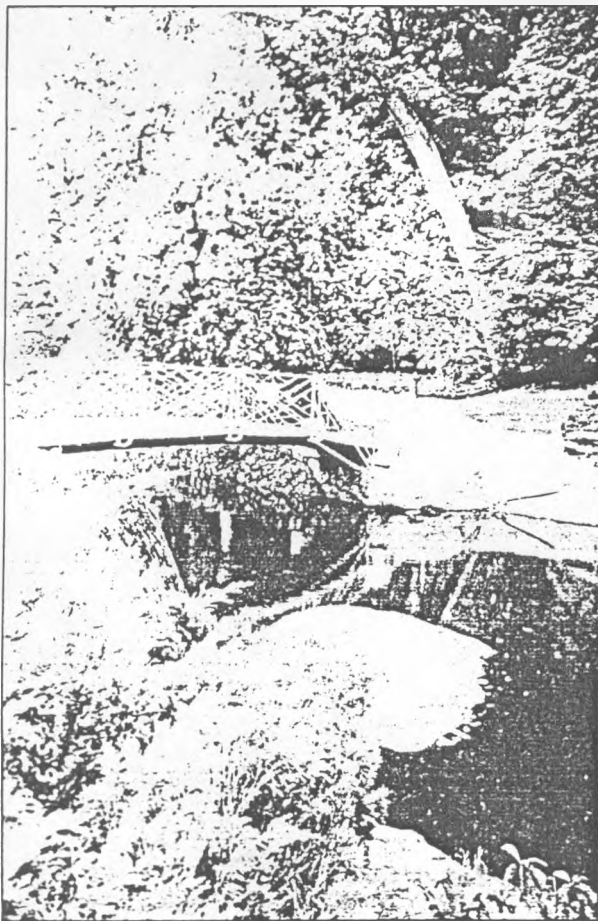

Кольорова історія

Оленка жила у цьому місці вже три місяці. Це було місто сонця, квітів, зелених газонів і красивих людей. Кожного ранку, збираючись до школи, вона думала: "Ну як мені пощастило. Я потрапила туди, куди ринула моя думка крижаними вечорами, куди я летіла у снах... Як чудово, що мій тато військовий, а не, наприклад, бухгалтер, він може мандрувати, куди схоче..." Так думала маленька наївна дівчинка і кожного ранку дякувала Богу за щастя прокидатися в прекрасному місті.

Дорога до школи була довгою, але страшенно цікавою. Трамвай, метро, потоки людей, машин, невинне блимання світлофорів, вихор кольорів, ароматів, емоцій. І лише одне було незмінне – бородатий рудий чоловік із золотим зубом, веснянками та доброю посмішкою, що продавав косметичні олівці біля метро. Він увесь час посміхався і жваво пропонував свій яскравий товар перехожим: "Відкривайте гаманці і купуйте олівці!!!" Жінки, діти і навіть чоловіки, які бігли у своїх справах або безцінно вешталися, не могли не стиснути крок біля цього "золотого" чоловіка. Блиск його зуба наче гіпнотизував. Оленчина мама теж це помітила і колись сказала, що купуватиме олівці лише у нього, бо він до них радості додає, до того ж безкоштовно. Але купували мало, людям ледве на хліб вистачало...

Знову прийшла осінь. Місто змінилося, але не втратило своєї чарівності. Дощі змили зелень з листя, осіннє сонце пофарбувало їх жовтим. Чоловік біля метро продавав олівці, але його руде волосся вже було сховане під плетеною шапочкою. Він все кричав свої примовки, але паузи між ними наповнювалися густим живим кашлем. Купували товар неохоче. Видно було, що чоловік потоваришував з місцевими представниками вільної торгівлі: газетяр, продавець отрути від тарганів та "золотий" чоловік дружно тягли горілочку з термосів. Осінь того року видалася холодною...

Зима прийшла біла-біла і весела-весела. Оленка пила холодне повітря та голосно сміялася, катаючись із друзями на ковзанах. Поверталася додому зазвичай пізно, стрибала під ковдру і міцно засинала. Вона була все тією ж маленькою щасливою дівчинкою. Але одного разу дорогою до школи Оленка виросла. "Золотий" чоловік лежав у калюжі. Повз байдуже проходили красиві люди і хіба не зачіпали його ногами. А він був у тому стані сп'яніння, коли вже все одно, де, як, чому і скільки спати. Зелені, червоні, сині, сріблясті й золотаві олівці розсипалися навколо нього, та ніхто їх не брав. Олена заплакала. Вона подивилася навколо і побачила той бруд, який не помічала, коли була Оленкою.

Олеся Дятленко

Лебідь

Білий лебідь у небі літав,
Білий лебідь на землю упав,
Білий лебідь на білому тлі;
Білий сніг і холодні дні.
Почорнів, посівів весь сніг,
Смукот тінню на нього ліг;
Білий лебідь вороною став,
А душа лебедина... Спав
Білий лебідь на чорному тлі,
І минали, минали дні...
Сніг зійшов, і прокинувся птах,
Знову видно його в небесах,
А ворона лежить на землі:
Чорна пляма на сірому тлі, -
І навколо рожевий цвіт,
Наче сніг, застеляє світ.

В темні ночі й холодні дні
Це наснилося все мені.

Кому сказати що до губ твоїх
сміється сонце
І тільки у очах твоїх
життя захищене
Кому сказати що без рук твоїх
загину я
Що тільки ти володар снів моїх
нездійснених
І лиш тобі лічити дні мої
загублені
І ти врятуєш це життя мені
мов сонце.

Ольга Погинайко

Кому скажу, що хочу жити?
Тебе, отут, тепер... Стерпіти...
Терпіти доки і для кого?
Для тебе, може, вже й не мого,
і бути вірною, як птаха,
злетіти й впасти... вверх (невдаха),
у гріх, забути... така задуха,
така бездушна... Сонце, слухай!
Забудь! О ні, не все так просто:

собі ти скочиш десь у просо,
а я тобі наставлю роги -
і розійдуться ті дороги.
Забудь!.. Я, може, приставуча -
ти думаєш: дівчина суча -
але чекала я занадто,
занадто довго і багато.
На тебе ждуть... Скажи, ще скільки?
Скажи хоч щось, мовчиш лиш тільки,
а я люблю тебе, хоч знаю:

для тебе слово лиш "кохаю".
Мені ти скажеш це у ліжку
і осміхнешся зразу нишком,
бо ти сказав, лиш щоб сказати,
бо я оце хотіла знати
і чути, а тобі до чорта.
Та я б погодилась, лиш просто,
щоб ти був тут!

Ольга Погинайко

Ця сторінка незвичайна. Тут зібрано те, що ви кожного дня бачите, а може, навіть, і залишаєте для нащадків в аудиторіях на партах. Тому й назва у неї відповідна – "партійна".

Поезія што такое?

Дойное молоко.

А карова?!!

Слово!

А бик????

Язиц.

І.Тереньтьєв

Далі Їхні Величності Аноніми:

Людина народжується втомленою –
ми живемо для того, щоб відпочивати.

Гальма вигадали боягузи.

Смерть варта того, щоб жити,
а кохання варте того, щоб чекати.

У вині – мудрість,
у пиві – сила,
а у воді – мікроби!

Молоко вдвічі смачніше, якщо це – пиво!

Навчатися, навчатися і ще раз навчатися –
три несумісні речі.

Навчання – світло!
(а невчення - приємна напівтемрява)

Баба з воза –
і кобилі легше,
і вовки ситі.

Усього на всіх не вистачить,
тому що всіх багато, а всього мало.

"Бублик, бублик!" – кричали діти,
не розуміючи, що Колобок смертельно поранений.

Цілунок наркотик
довго триває
триває довго
хвили-години
губи гарячі
птаха-людини
він обпікає
палає тіло
Як я від ломки
втекти хотіла
за краєм ночі
забути дотик
з гіпнозом очі
губи-наркотик
губи пахучі
гарячий подих
нащо безплатно
даєш наркотик
Це ж марнотратство
подумай, любий,
Наркоманія
веде до згуби.

дощ змиє день і ніч
дощ змиє ранок і сон
навіть блиск твоїх віч
злиже дощ язиком
навіть губ твоїх смак
навіть дотик долонь
дощ зробить все не так
не загасить вогонь
тіло твоє люблю
розглядати ясне
очі – блиск кристалю
руки голублять мене
краплі дощу по стіні
вниз спадаю несміло
Дощ не люблю я ні
Я люблю твоє тіло
знов залунає дзвін
крапель стежина біла
дощ я люблю
бо він має смак твого тіла

Залишайтеся з нами! Сподіваємося, якщо знову не завадять "технічні причини", виходити частіше й незабаром побачити у ваших руках "Чернетку 003".

